

Curses de muntanya

L'any en què Kilian Jornet ha tornat a desafiar els límits

El ceretà clou un curs 2025 ple de reptes descomunals mai vistos en l'esport, combinant podis a l'elit mundial amb un projecte de resistència extrema

DAVID BOTI
Inca (Mallorca)

Hi ha anys que sumen títols i temporades que engrandeixen un palmarès. I després hi ha aquells cursos que transcendeixen l'esport i obliguen a replantejar-se on són els límits reals de l'ésser humà. Per a Kilian Jornet, el 2025 ha estat exactament això: un punt d'inflexió que no es mesura només en resultats, sinó en profunditat i propòsit.

El primer gran avís va arribar a la Western States 100, una de les proves més icòniques de l'ultrafons mundial. En una edició especialment ràpida i marcada per la calor, Jornet va tornar al podi amb una tercera posició que confirmava la seva vigència absoluta entre

els millors corredors del planeta. Als 37 anys, quan molts miren cap al passat, Kilian va tornar a demostrar que continua competint amb una generació més jove, explosiva i cada vegada més especialitzada.

Però si hi ha alguna cosa que defineix aquest 2025 és el projecte States of Elevation, una gesta que va més enllà de qualsevol cursa. Durant 31 dies consecutius va recórrer els Estats Units sense utilitzar mitjans motoritzats, enllaçant a peu i en bicicleta 72 muntanyes de més de 4.000 metres. Més de 5.000 quilòmetres i un desnivell positiu superior als 120.000 metres dibuixen xifres difícils d'assimilar fins i tot per als més experts.

«States of Elevation ha estat el repte més dur de la meua vida», reconeix des de les oficines de

El corredor de muntanya ceretà Kilian Jornet

NNormal, a Mallorca, pocs dies després de completar el desafiament. «La primera setmana va ser horrible. Vaig arribar amb jet lag i el primer dia van ser 21 hores d'exercici. El cos lluitava contra tot».

Aquell inici va marcar el to del projecte. Jornades interminables, nits d'entre dues i tres hores de son i un desgast energètic extrem. Tot i això, el més sorprenent va arribar després. «Al final és curiós com el cos s'adapta. Les dues últimes setmanes ja ho estava completament. Quan vaig acabar, encara demanava les 9.000 calories diàries. Muscularment encara deia: 'no hem acabat'».

La duresa, però, no va ser només física. «Crec que el més difícil és la resiliència. Hi ha molts moments en què et preguntes què hi fas, allà. Et lleses a les cinc del matí, plou, fa fred, et fa mal alguna cosa... Les ganes baixen», explicava. No es tracta de grans lesions, sinó d'una acumulació constant de molèsties, caigudes, cops i microdolors que obliguen el cos a readaptar-se cada dia.

Comparat amb projectes anteriors, el mateix Kilian no dubta: «Va ser més dur que el repte als Pirineus o als Alps. Per la durada i perquè físicament era molt més exigent. Als Alps el risc mental era més gran; aquí el desgast va ser purament físic». ■

EFE